

SETKÁVÁNÍ

červen 2002

ročník IV

číslo

6

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

S vděčností, Pane

S vděčností, Pane, vzdáváme Ti díky
za tento sbor a všechny učedníky,
za pevný základ, na kterém vše stojí,
- za lásku Tvoji.

Kdybys chtěl, Pane, naši věrnost vážit,
kdo z nás by obstál před Tvou svatou tváří?
Vždyť i nám často pevná víra chybí,
když Satan tříbí.

A proto k Tobě, Pane náš, voláme:
Sám si nás vyzbroj, dej, ať odoláme.
Dej, ať se sbor náš slovem Tvým vždy řídí
a věrně svítí.

Josef Batelka
Ze sbírky „...jen ozvěna Tvého Slova“

ú v o d n í k

Je mnoho cest, jak se stát kurátorem. Pán si nás povolává ke službě všemi možnými cestami a z našeho lidského pohledu i zcela „nemožnými cestami“. Ale abych toto tvrzení mohl použít, musím začít zcela od začátku...

Narodil jsem se v rodině, kde evangelická zbožnost byla samozřejmostí, byli jsme tři děti, odmala jsme měli pravidelné denní pobožnosti i večerní modlitby před spaním. Do nedělní školy jsme chodili do „Blahoslaváčku“, cestou jsme stvářeli různá alotria, chodilo se samozřejmě pěšky, a tak bylo dost příležitostí. Mým učitelem v nedělní škole byl bratr Míla Michal a to samo již mluví za mnoho slov i o vlivu, který na mě měl. Na vánoční slavnosti jsem ve třech letech sólově zpíval (s velkým pláčem, maminka se někam ztratila). Tatínek byl členem staršovstva a zdálo se, že nic nebude stát v cestě pohodlnému rozvoji mladého evangelíka. Idyla skončila s okupací, musel jsem do gymnázia do Nového Města na Moravě. Tátu zavřeli ještě téhož roku a hned následujícího popravili (1942). Měl jsem ale velké štěstí, protože mými pěstouny a vlastně téměř druhou rodinou se stala rodina Kadlecova ze Sedlišť. V rodině bylo šest bratranců a sester, s Pavlem Kadlecem, pozdějším kurátorem v Silůvkách, jsem chodil do jedné třídy. Do kostela jsme chodili pochodem do Jimramova, kde byl strýček Jaromír Kadlec kurátorem. Odpoledne v neděli byla ještě pokaždé domácí pobožnost. Tak uplynula válečná léta.

Po válce jsem se vrátil domů, v roce 1946 jsem byl potvrzován, náboženství nás vyučoval pan senior dr. Viktor Hájek. Po konfirmaci nastala zlatá éra v dorostu. V různých aktivitách jsme v „zadním sále“ a na hřišti trávili prakticky každé odpoledne.

Můj bratr Jan uvěřil v patnácti letech a již tehdy se rozhodl, že bude studovat teologii a bude farářem. To se stalo ještě, když byl táta s námi, ale já jsem byl mimo domov. Sestra si ho trochu dobírala, ale celkem byl pro nás jakousi téměř zvláštní postavou, která se vymyká běžnému sourozeneckému vtipkování. Stal se později skutečně farářem a myslím, že byl pro své sbory dobrým pastýřem.

Můj zájem se pak obrátil zase jiným směrem a věnoval jsem se více diskusím v Akademické YMCE, ale ta nám skončila v roce 1950. To už jsem byl na fakultě, věnoval jsem se závodně odbíjené a to nejhorší, vzdaloval jsem se Pánu Ježíši. Nic nepomohla maminčina napomínání, jistě ji to muselo hrozně mrzet, byla hluboce věřící a byla členkou staršovstva. Ale já jsem šel přímou cestou k titulu marnotratného syna. Ne snad hmotně, ale svou duší...

A přesto nastal obrat. Tady musím vyzdvihnout lásku a víru své ženy Evy, která nepřestala nikdy spoléhat na Pána Ježíše i v nejtěžších dobách své práce v brněnském rozhlase. Mohu podat svědectví o věrnosti Pána Ježíše. On nás nejenom stále hledá, ale má pro nás připraveny úkoly, které by nám rád svěřil. Věřím, že modlitby mé matky i mé ženy nebyly oslyšeny. Marnotratný syn se vracel. Pomalu, ale jistou cestou tam, kde je milost a odpuštění. Posílou se mi stalo slyšení Slova Božího, četba Písma. Zvláštním potěšením je mi 25. žalm, který je velkým zaslíbením o Božím milosrdenství.

Čtvrtého dubna jsem byl v Praze na předsednictvu SOS dětských vesniček. Tam mne zastihla zpráva, že bych mohl být po rezignaci bratra Milana Ryšavého navržen na kurátora. První myšlenka byla NE! Jak bych mohl následovat v řadě: Sklenář, Švanda, Wágner, Doležel, Ryšavý? Vždyť nejsem nijak připraven. Cesta autobusem mi uběhla na modlitbách. Je to snad ten úkol, který má Pán pro mne připraven? Budu schopen obstát? Budu posilou našim kazatelům? Pane Ježíši, vezmi si mne, prosím, a použij mne ke svým záměrům, všude tam, kde je to třeba.

A vás všechny, sestry a bratří, prosím, abyste při mně a při celém staršovstvu a svém sboru stáli věrně na modlitbách.

A tak to je ta z lidského pohledu „nemožná cesta“ jak se stát kurátorem.

Blahoslav Šimek

přečetli jsme za vás

V newyorském Židovském muzeu byla v půli března instalována výstava s názvem "Zrcadlení zla: Nacistická imaginace - Moderní umění". Projekt, podle něž se současní výtvarníci (z nichž někteří jsou potomci obětí holocaustu) snaží provokujícím způsobem zobrazit nacistické hrůzy, se setkal s negativním ohlasem. Protestují především lidé, kteří prošli peklem koncentračních táborů. Největší pobouření vzbudily - kromě šesti Mengeleho bust - tři objekty: počítačová koláž s umělcem pijícím dietní colu mezi vyhladovělými Židy, vyhlazovací tábor Osvětim v podobě stavebnice Lego a "dárková sada plná plynu" - napodobeniny plechovek s Cyklonem B nesoucí značky světoznámých módních tvůrců. Zmíněné práce už jsou označeny nápisem: "Tato díla pobouřila některé lidi, kteří přežili holocaust" a díky nově vytvořenému systému výstavních panelů se jim lze snadno vyhnout.

V americkém tisku se kolem výstavy rozvířila bouřlivá debata. Komentátor deníku New York Post mj. píše, že výstava "nevyužívá současné umění ke ztvárnění holocaustu, ale používá holocaust, aby propagoval současné umění".

ROŠ CHODEŠ, věstník židovských náb. obcí, duben 2002; vybrala E. Šimková

Tradice v Izraeli žije. Podle průzkumu veřejného mínění, který vytvořil institut zabývající se životem komunity při Bar Ilanově univerzitě v Izraeli, se 91% Izraelců chystalo jíst o Pesachu nekvašené pokrmy. Na základě otázek položených pěti stům dospělých se dále zjistilo, že 79% dotázaných plánovalo účastnit se sederové večeře (s domácí bohoslužbou a předepsaným rituálem pro první noc svátku Pesach - pozn. EŠ), 14% si nebylo jisto a jen 7% seder odmítalo. Podle historika Cvi Zohara jsou výsledky velmi povzbudivé: "Průzkum ukázal, že hypotéza o tom, že život v zemi s židovskou majoritou a židovsky orientovanou kulturou ovlivňuje životní styl většiny lidí, je správná... Život v Izraeli má silný protiasimilační účinek a to i na lidi, kteří vyrůstali v naprosto sekulárním prostředí, vždyť uvažme, že celá pětina dotázaných přišla z bývalého Sovětského svazu."

ROŠ CHODEŠ, věstník židovských náb. obcí, duben 2002; vybrala E. Šimková

Ve španělském nakladatelství Proa, publikujícím výhradně katalánské tituly, vyšly tři spisy Jana Husa - Výklad viery, Výklad Páteře a Dcerka. Tento překlad byl 88. počinem v edici Classics del Cristianisme (Klasikové křesťanství). Prezentován byl společně s překladem latinského spisu Johna Wycliffa "Speculum Ecclesiae militantis". Tato edice již několik let vydává přední díla světových křesťanských myslitelů. Roku 1998 jí katalánská vláda udělila cenu Kříže sv. Jiří za mimořádný přínos katalánské kultuře.

Do katalánštiny tyto Husovy spisy převedl David Utrera Domínguez, překladatel a učitel katalánského jazyka na Filosofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Jan Hus se tak dočkal svého prvního překladu do katalánského jazyka, ba i prvního překladu na španělsky mluvícím území vůbec.

Lidové noviny 4.4.2002, zn.Oč; vybrala E. Šimková

přečetli jsme za Vás

LN: Když si o sobě nějakou lež přečtete, rozčílí vás to, nebo už jste proti tomu imunní?

JJ: Vadí mi to. Ale na druhou stranu je mi takových lidí líto. Věřím, že se jim to jednou vrátí a budou hrozně nešťastní.

LN: Myslíte si, že všechno dobré nebo špatné, co člověk udělá, se mu opravdu vrátí?

JJ (zamyslí se): Nevím, jestli jde tohle vůbec napsat do rozhovoru... Víte, jsem hodně věřící a přemýšlím, z jakého důvodu jsem tady na světě. Jak bych to popsal, jak si představuji věci jako je Bůh, spravedlnost... Prostě věřím, že existuje energie, jejíž součástí je naše duše. A tady na tom světě si tu duši můžeš vyčistit nebo pošpinit. Ale vyčistit ji není lehký, protože k ní dostaneš ještě takovou těžkou kouli a to je tělo. Díky tomu tě lákají různé chůtice a další špatné věci. Tělo je vlastně to minusové, co ti bylo dáno... Víte, co je na víře to nejkrásnější? To, že víru nemůžeš očurat, protože ti nikdo nezaručí, jak to opravdu je. Kdyby lidem někdo řekl, když budete hodní, tak se najisto dostanete někam, kde je to strašně skvělé a dal jim jasný důkaz, tak ty lidi, jak jsou vyčuraní, by se chovali hezky jen proto, aby se měli někde ještě líp. A nebyla by v tom pravdivá touha dělat dobré věci. Ale právě tím, že nevíš a stejně se snažíš být dobrý, v tom je ta cena. Nejistota – to je na té víře vlastně to nejzajímavější. Díky ní se někam dál dostanou jen ty opravdu dobré duše.

Z rozhovoru s Jaromírem Jágrem, Lidové noviny 6.5.2002; vybral Blahoslav Šimek

Během posledních desetiletí jsme získali poněkud širší a přesnější obraz dějin venkova. Nikdo nepochybuje, že v 18. století žilo venkovské obyvatelstvo ve většině Evropy v poměrech, jejichž tvrdost nám z dnešního pohledu musí nutně připadat jako naprosto neúnosná. Rolnické nářky na život v každodenní nejistotě, na nemoci, na nízký věk, jehož se dožívali, na dětskou úmrtnost, na epidemie, na vrchnostenské dávky a berní povinnosti ve prospěch státu, které selským poddaným odnímalý velkou část plodů jejich vlastní práce, byly nepochybně oprávněné a nemůže být o nich žádného sporu. A už vůbec nelze zpochybňovat obrovskou společenskou propast, jaká venkovský lid dělila od tehdejšího světa mocných a šťastných.

Přesto však poddaní nadále žili a přežívali. Jak si to vysvětlit? Především jejich mentalitou, která je naší průmyslové a technicky vyspělé společnosti už málo srozumitelná. Šlo o určitou směr moudrosti a vychytralosti, o dlouhodobou zkušeností získanou schopnost odepřít poslušnost a čelit tlaku, jemuž byli vystaveni, zmírňovat ho nebo se mu vyhnout. Poddaný část svých příjmů před světskou či církevní vrchností, jakož i před královskými úředníky tajil. Bylo to však snazší než dnes, neboť tenkrát ještě neměl co do činění s dnešními neúprosnými metodami státní správy. Sedlákovi se dostávalo také duchovní útěchy a naděje, kterou mu nepochybně přinášela náboženská víra se svými pravidelnými, každoročně se opakujícími církevními svátky a obřady. Přes svou přísnost jej víra současně povznášela k radosti a do každodenního těžkého života přinášela rozptýlení i naději na vykoupení.

Viktor–L. Tapié, Marie Terezie a Evropa; vybral Jiří Gruber

Rozhovor s Mirko Nagyem, emeritním seniorem brněnského seniorátu, farářem ve Vilémově a Rovečném. Otázky kladl Jiří Gruber.

Rod Nagyů pochází, pokud vím, z Uher. Jak se dostal k nám Moravu?

Rod Nagyů zde působí od tolerančního patentu. Přišli z Nagykalu u Deberecina. První Nagy, jménem Jiří, byl kazatel v Prosetíně a měl obstarávat i Nosislav. Moc se mu tam nechtělo a po pěti letech odešel do sboru ve Vanovicích. Jeho syn Samuel Nagy, farář ve Vanovicích byl otcem mého dědečka Augusta Nagye, faráře v Libiši. Začínal v Heršpicích u Slavkova, kde se narodil můj otec Oskar Nagy. Tatínek téměř 50 let působil na sboru ve Kšelích u Českého Brodu, kde jsem se narodil já. Bylo nás 9 dětí. Jeden z bratrů – Karel – byl také bohoslovcem, ale dostal leukemii a brzy zemřel. Ze sourozenců žije ještě starší bratr a mladší sestra. Farář v Doksech – Pavel Nagy - je synem synodního seniora Kamila Nagye. Jeho dědeček Ludvík a můj dědeček August byli sourozenci.

Takže, pokud dobře počítám, ty patříš do 5. generace nepřetržité řady kazatelů z rodiny Nagyů?

U mě to zatím končí. Moji synové i vnuci si zvolili jiná povolání.

Byla díky rodinné tradici tvá životní dráha „předurčena“?

Kdepak. Vystudoval jsem gymnázium v Českém Brodě a původně jsem chtěl být lesníkem. Ale nebyly peníze, tak jsem šel na vojnu. To byla největší hloupost mého života. Bylo to v roce 1936. Jako voják jsem zažil předávání pohraničí Němcům. Ubytování jsme byli ve školách, ale do pohraničních pevností jsem se podíval při jedné cestě nákladním autem. Byly tam haldy, doslova pyramidy střeliva a to všechno se vydalo Němcům. Během vojny jsem se rozhodl pro filosofickou fakultu, tak mě z vojny propustili. Začal jsem studovat historii a češtinu, ale vysoké školy byly po dvou letech zavřeny, takže Hitlerovi vlastně děkuji za to, že jsem se stal farářem, jinak bych byl kantorem.

Jak jsi jako vysokoškolák přežil válku?

Příchod Němců do Prahy si pamatuji zcela přesně. Z oken školy jsme se dívali na nábřeží a pamatuji si to jako dnes. Po uzavření vysokých škol jsem odešel z Prahy a protože sestra učila v Kolíně na obchodní akademii, rok jsem chodil tam. Potom jsem šel za otcem a vypomáhal jsem ve Kšelích s učením náboženství. Hodin a žáků bylo spousty. Chodil jsem po okolních školách a vyučoval náboženství. Mně i sestře však hrozilo totální nasazení. Ona se vdala a já se dostal do fabriky na mlýnské stroje v Praze, kde byl zaměstnán její manžel. Tam jsem byl dva roky ulitý. Ještě za války jsem se rozhodl ke studiu bohosloví a rok jsem dělal kurzy synodní rady u profesora Součka. Po válce jsem studia dokončil na znovu otevřené bohoslovecké fakultě.

Kdo měl na tvé rozhodnutí jít studovat teologii největší vliv?

To rozhodnutí jsem udělal pod vlivem svého otce, především jeho kázání. Největší vliv na moji osobní víru měl tedy otec. Měli jsme se rádi a měl jsem prima mládí. Tatínek ve Kšelích postavil faru, měl tam zahradu a pěstoval včely. To byla jeho záliba, ale taky obživa. Vychovával i své sourozence, protože dědeček brzy zemřel. Jeden z nich byl truhlář, tak otcí postavil včelín a taky nábytek do fary. Faráři byli placeni málo, dostávali dotaci od státu - tu rozdělovala synodní rada a část měli z toho, co odváděly sbory. Sám jsem to ještě dva roky zažil hned po r. 1948.

Kdo na tebe během studií nejvíc zapůsobil?

Nejbližší mi byl profesor Adolf Novotný, který učil praktickou teologii. Já jsem nikdy nebyl teoretik. Ale měl jsme rád všechny: Hromádku, Součka, Říčana a další.

Kde jsi jako farář začínal?

Když jsem dostudoval, neměl jsem místo. Potkal jsem Pepíka Batelku a říkám mu, že hledám sbor. On byl vikářem v Čáslavi a obstarával taky Vilémov. Za tři dny jsem dostal korespondenční lístek: Jsi vikářem v čáslavském sboru pro Vilémov. Tak jsem se sebral a šel jsem se tam představit. První kázání bylo v kazatelské stanici v Malči. Vlakem do Chotěboře a odtud mě jeden bratr na motorce vezl do Malče. To bylo na Velikonoce. Vzpomínám si, že když jsem jel prvně do Vilémova, vezl mě autem syn místního varhaníka; přijeli jsme na kopec a on mi ukazoval: támhle je kostel. Spatřil jsem pěknou kapličku s věžičkou. Původně to byla textilka - poschodový kamenný dům. Farář Skalský z Opatovic to kdysi koupil a nechal přestavět. Polovina fara, polovina kostel. Zůstal jsem tam 17 let. Bylo tam fajn. Hned ten první rok jsem se oženil. Manželka byla Běťáková z Kyjova. Nějaký čas byla zaměstnána na synodní radě, kde jsem ji poznal.

Takže doma se cítíš ve Kšelích nebo ve Vilémově?

Ve Vilémově. Tam se nám narodila děcka a dodneška tam všichni jezdíme jako domů. Zažili jsme tam těžká padesáté léta, zakládání JZD. Lidi do družstva nechtěli, ale donutili je. Spoustu jich zavřeli, i evangelíků. Největšího sedláka donutili do JZD, udělali ho předsedou a on za mnou pak přišel, jestli bych jim v družstvu nepomohl. Tak jsem chodil do kanceláře, někdy jsem dělal inventury a kromě toho jsem chodil pomáhat sedlákům na pole. Třeba když sedláka zavřeli pro nedodávky, zůstala doma sama stará žena - tak jsem jim chodil krmit dobytek. Hodně farářů takhle pomáhalo, jinak to nešlo. Byl jsem té zásady, že farář nemá jen mluvit, taky má přiložit ruku k dílu.

Já si tě však pamatuji jako faráře z Rovečného.

Tam byl přede mnou farář Černík, který mě tam pod svým odchodem doporučil. Byli jsme tam od roku 1965 do roku 1979 - čtrnáct let. Odtud jsem pak šel do penze. Bylo to tam taky pěkné, ale jiné. Jsou tam jiní lidé, trochu nepřístupní - jako by se báli. Já jsem třeba jel autobusem, bylo vedle mě prázdné místo, ale nikdo si tam nesedl.

Jak to bylo s tvým seniorováním? Tu funkci ti tehdy těžko mohl někdo závidět.

Nechtěl jsem to dělat, ale tenkrát nikdo jiný nebyl. Ti, co by to dělat chtěli, nesměli. Prošel jsem nakonec o jeden hlas. Moc jsem se rozmýšlel, nakonec jsem to vzal, ale lituji toho. Podle Honzy Šimsy jsem byl senior z nouze. Já to vím. Snažil jsem se, ale nejsem na úřadování.

Přemlouval tě někdo, abys to vzal?

Ano, rovečinský kurátor Kadlec. Ten byl bezvadný. Chápal mě a pomáhal mi jak mohl. Ke všemu mě donutil on: novou střechu na faře, zvony, atd. Byl to sedlák, o hodně starší než já. Bez něj bych byl nic neudělal. Na kurátory jsem měl štěstí.

Co bylo tehdy na seniorování nejprotivnější?

Ze začátku byl krajský tajemník slušný, ale po roce odešel. Nutili ho, aby vzal souhlas Vladěvi Kalusovi, ale on se bránil. Pak tam přišel Bělohoubek. To byl příšernej člověk. On si mě tam pozval a nechal mě třeba hodinu čekat. Nutil mě, abych nedovoloval hrát v kostelech na kytary. Žádal po mně politická prohlášení. Nic takového jsem však nepřijal. Měl hrozné jednání: před synodem mě vyzval, abych k němu pozval všechny synodály ze seniorátu. Všichni se tam dostavili, a on byl pryč. S Batelkou jsme si šli stěžovat k předsedovi kraje. Tam pouze konstatovali, že asi někam musel odjet. Pak jsem se dozvěděl, že jel s dcerou někam na přijímací zkoušky. To mě namíchlo. Navrhl jsem, abychom si na něj stěžovali, ale nikdo se ke mně nepřidal. S tajemníkem jsem se pak rozešel ve zlém při sporu ohledně Mirka Heryána, kterému chtěl vzít souhlas. Obrátil jsem se na synodní radu, ale nijak mi nepomohli.

Jednání s Bělohoubkem muselo být nepříjemné. Také jsem u něho párkrát byl. K čemu tě ještě tlačil?

K různým prohlášením. Ale to jsem nikdy neudělal. Bylo to hrozné: neudělat blbost, abych neuškodil církvi a neudělat blbost, aby faráři na mně neměli vztek. Byl jsem ve dvojím ohni.

S kým ses v takových situacích radil?

Když jsem šel od tajemníka, první jsem zapadl k Honzovi Pokornému, kde býval také Emil Stehlík. Jezdil jsem i za Kejřem do Prahy. S tím jsem si rozuměl, to byl skutečně moudrý člověk. On vždycky, když jsem za ním přišel, vzal si mě vedle a všechno to se mnou probral. Vždycky mě přijal a vždycky poradil. Také Škarvan byl dobrý.

Co tě nejvíc těšilo ve farářské práci?

Asi biblické hodiny ve sboru ve Vilémově. Chodil jsem hodně po rodinách. Program jsem měl na celý týden, každý večer jsem byl někde jinde. Těšily mě také bohoslužby v kazatelských stanicích. Lidé si toho nějak víc vážili. Kázal jsem tehdy v Golčově Jeníkově, pak ve Vilémově a odpoledne pak v Habrech. Jindy zase v Malči a na Klokočově. Šestkrát do roka také ve Zvěstovicích. Byli to bezvadní lidé. Debatovalo se. Ve Vilémově se po kázání sedělo před kostelem na lavičce a mluvilo se o kázání. Býval tam jeden kovář a ten se do mne v dobrém navážel...

Kterou práci jsi jako farář dělal nerad?

Nerad jsem měl pohřby. Těch bylo tehdy hodně, třeba tři za týden. Kázání bylo u domu, v kostele a na hřbitově. Ve Vilémově jsem měl už jen u domu a na hřbitově. Tenkrát se chodilo s pohřbem pěšky, třeba i 8 km. Také mě to dojímalo. Já jsem se někdy málem rozbrečel. Třeba když zemřel varhaník Emil Prudký. To jsem nemohl ani mluvit. Ani zpěvačky nemohly zpívat, jak plakaly.

Jak se ti dařilo spolupracovat se staršovstvem?

V Rovečíně se starší do něčeho nepletli. Já jsem v církvi proti demokracii. Každý pak do všeho mluví, a zbytečně. V Rovečném přispělo 200 lidí na zvony, za měsíc se sebralo 100 tisíc. Udělali jsme je načerno. Okresní tajemník schválil pouze rozpočet a jinak jsme na tom pracovali s kurátorem. Načerno jsme koupili měď, kdosi mi dohodil elektrické kabely. Měl je na půdě v seně a my jsme odtamtud vozili k nám. Kurátor chodil na faru a sekal to sekerou na menší kousky. Manželka mu za to nadávala. Cín jsme sháněli až někde z Olomouce. Zase se schoval na faře, všechno bylo neoficiální, nikomu jsme o tom raději neřekli. Platilo se z ručky do ručky hotově. Ale když byly zvony hotové, všichni byli rádi.

Do jaké míry ti byl otec vzorem?

Napodoboval jsem otce ve stylu. On nebyl upocený křesťan a to já taky nejsem. Byl jsem však lajdač, kdežto otec se učil kázáním nazpaměť. Měl svou pracovnu, v domě muselo být ticho, on tam chodil kolem dokola a říkal si to celé nahlas. To měl z Klobouk od Císaře, kde začínal jako vikář. Ten to dělal v kostele. Tatínek měl kázání napsaná, ale říkal je z paměti. Svá kázání spálil, žádné mi po něm nezbylo. Psal je vždycky na začátku týdne. Maminka pekla chléb, otec hlídal, aby nelítaly jiskry z pece, a při tom se učil kázání. Já jsem si je pak taky psal doslova.

Čím se zabýváš v důchodu?

Čtu a luštím německé křížovky. Chodím do knihovny, nejraděj čtu detektivky. Na žádost vnuček a vnuků také píšu paměti. Když jsem přišel do důchodu, pustil jsem se do práce se dřevem. Koupil jsem si malou cirkulárku a vyráběl drobné věci. Také chodím nakupovat a na procházky. Hlavně na hřbitov. Tam je čistý vzduch.

naši presbyteři - anketa

1. Čemu se věnujete ve svém povolání (studiu) a kdy se do vaší každodenní práce nejčastěji promítá křesťanská víra?

2. Kdo měl největší vliv na utváření vaší víry?

3. Na kterou oblast sborové činnosti byste jako presbyter/ka chtěli zvlášť myslet? Které oblasti sborové činnosti byste se jako presbyter/ka chtěli zvláště věnovat?

4. S čím jste v našem sboru nespokojeni a chtěli byste to zlepšit?

5. O čem byste rádi četli v časopise Setkávání?

1. Momentálně studuji fakultu strojního inženýrství, obor tepelných zařízení. A co se týče „promítání víry“, tak se snažím chovat tak, abych byl pro své okolí „světlem“...

2. Největší vliv na můj duchovní život mělo společenství v oddíle evangelického skautu, z počátku především jeho vůdcové br. Černý a br. Socha, později mi nejbližší kamarádi... Další poměrně významnou skupinou bylo několik skautských činovníků, převážně z katolické církve.

3. Rád bych se zaměřil na výchovu, na mládež jako takovou a na organizování různých sborových akcí.

4. Nespokojen jsem s tím, že v našem sboru existuje několik skupin, které jsou si naprosto cizí a vůbec mezi sebou nekomunikují, ovšem jak to napravit, toť otázka.

5. Kdybych neznal zázemí a podmínky tvorby časopisu, tak bych velice usiloval o to, aby se stal časopisem celobrněnským, a ne jen I. a II. sboru. Ale za daných konstelací si myslím, že v časopise je vše jak má být.

Marek Baláš

1. pracuji jako konstruktér obráběcích strojů, vždy při jednání s ostatními lidmi, ať už na pracovišti, nebo jinde

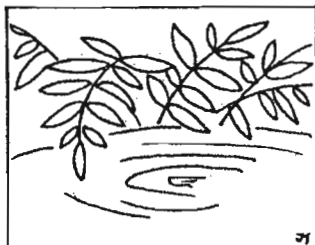
2. Když pomineme skutečnost, že mi víra byla dána, tak bezesporu rodina.

3. Na tu, ke které budu mít co říct a něco pro ni budu moci udělat.

4. Nejsem ve sboru nespokojen. Ale jako v každé větší skupině lidí se zde objevují i názory, se kterými nejsem příliš srozuměn.

5. Příliš toto periodikum nesleduji, a tak nemohu odpovědně posoudit jeho obsah.

Jiří Popelář

ŠEVACH LA'EL – SOLI DEO GRATIA SAMÉMU BOHU ČEST

Těmito slovy nadpisu končí kniha Ludwiga Schneidera „KLÍČ K TÓŘE. (Rabínské myšlenky k 54 týdenním čtením Tóry)“, jak zní podtitul knihy. Z německého originálu Schlüssel zur Thora ji přeložila Ludmila Hallerová a před dvěma lety ji vydal Misijní odbor Kostnické jednoty Praha v ostravském vydavatelství A – ALEF.

Ale nejprve pár slov o autorovi. Ludwig Schneider je žurnalista a se svými spolupracovníky vydává v Jeruzalémě měsíčník Nachrichten aus Israel, který posílá do 60 zemí světa. Jeho životní příběh není jednoduchý. Narodil se v Magdeburgu v německé židovské rodině. Jako dítě prožil 2. světovou válku spolu se svými rodiči v úkrytu u evangelického faráře. Asi šest let po válce byla rodina znovu ohrožena a tehdy se jim podařilo opustit bývalou NDR a jejich novým domovem se stal utečenecký tábor v NSR. Tábor navštěvovala jedenkrát týdně evangelická skupina, která zde zpívala duchovní písně, a jedna z těchto písní, píseň o Boží lásce, utkvěla Ludwigovi natrvalo v paměti. Myšlenky na ni ho provázely i v době, kdy dospěl a stal se úspěšným profesionálním tanečníkem, ale marně po ní pátral. Až jednou, když spěchal slavnostně oblečen do tanečního sálu, potkal skupinu starých žen, které zpívaly „jeho“ píseň. Zastavil se jako elektrizován a uprostřed tohoto hloučku potkal mesiánského Žida, který mu svědčil o Pánu Ježíši. Toto setkání zcela změnilo jeho dosavadní život. Uvěřil, že Ježíš je Mesiáš. V roce 1951 se oženil a po svatbě odešel i se svou ženou Barbarou do Izraele. Narodilo se jim pět dětí a dnes již mají manželé Schneiderovi i mnoho vnuků. Ludwig Schneider je zván do mnoha zemí, aby osobně přinášel zprávy o tom, co se děje v Izraeli, ale hlavně, aby svědčil a zvěštoval evangelium o Boží milosti v Pánu Ježíši Kristu Židům i ne-Židům. Několikrát navštívil i Českou republiku a soubory jeho přednášek jako „Zprávy z Izraele“ či „Boj o Jeruzalém začal“ vyšly tiskem ve vydavatelství A – ALEF.

Proč je kniha Klíč k Tóře užitečné čtení pro křesťany? Na tuto otázku odpovídá Ludwig Schneider hned v předmluvě knihy: „Mnozí křesťané vidí Tóru jako „ničivý Zákon“, od něhož byli v Kristu osvobozeni. Vypichují z Tóry jednotlivé příběhy – o stvoření, o Noemovi – a s ostatními částmi Tóry nechtějí mít nic společného. Kdo však vnímá Tóru jako pokyny, vidí, že je to k životu povzbuzující svaté Písmo. Svoboda poslouchat Boha je předností věřícího žida a křesťana. Tóra nám ukazuje, že život bez Boha je v ohrožení. Jak však vypadá život s Bohem, objevujeme v podrobnostech. A tyto podrobnosti nalézáme také v Tóře - na to upozorňuje své učedníky Pán Ježíš (Mt 5,19–20).“

Kniha Klíč k Tóře je soubor 54 kázání Ludwiga Schneidera na pět knih Mojžišových. Texty sabatových kázání v synagoze jsou odedávna předepsané. Říká se jím sidra (perikopa) nebo parašat ha-šavua (týdenní oddíl). V současnosti případnou na každý sabat, včetně vsunutého roku židovského kalendáře, tři až čtyři kapitoly, z nichž má kazatel vypracovat své kázání. Ke každému oddílu z Tóry, což je pět knih Mojžišových, patří tematicky příbuzný oddíl z proroků, kterému se říká haftara, což v překladu znamená rozloučení, protože se jím oddíl z Tóry uzavírá. Z Lukáše 4,16-18 vidíme, že už v době Pána Ježíše se zachovával sidrový pořádek. Kazatelé v synagogách se tedy musí držet předepsaných cyklů Tóry a haftary, a tak je obec uchráněna před nebezpečím, že bude každý týden poslouchat kázání na námět, který je kazatelovým „koníčkem“.

Ludwig Schneider nám ve své knize připravil 54 kázání na příslušné oddíly z Tóry. Vědomě se omezil na židovské myšlenky s některými poukazy na křesťanskou interpretaci. Křesťanské výklady vynechal, protože jsou křesťanskému čtenáři většinou známé. Nesmíme zapomínat na to, že všude, kde je v Novém zákoně zmínka o Písmu a Božím slově, míní se Starý zákon, protože Nový zákon ještě v době Pána Ježíše a apoštolů neexistoval. Kdo se tedy obírá Starým zákonem, je ve svaté společnosti. Řečeno Schneiderovými slovy: „Kdo získá vzhled do Tóry, žasne nad slovy inspirovanými Bohem až do těch nejmenších odstínů. Tóra je svaté okno do světa Božích myšlenek.“ Vědci všech dob zabývající se Tórou jsou prý přesvědčeni, že Tóra je ještě důkladnější než Boží stvoření..

Chceme-li poznat myšlení a pohnutky svých starších bratří ve víře - Židů -, pak je Schneiderova kniha tím pravým průvodcem na této naší cestě. Domnívám se, že by neměla chybět na nočním stolku žádného evangelíka, tak jako Bible či Na každý den. Je v ní mnoho, co je třeba promýšlet, a tak se lze v týdnu k příslušnému kázání vracet. Nedomnívám se, že by evangelií měli předsudky vůči Tóře, ale poznání a pochopení rabínského myšlení a citění může náš duchovní život jediné obohatit.

Eva Šimková

Jakou řečí asi mluví Pán Ježíš

Nejdřív – aby nedošlo k nedorozumění – podotýkám, že nemám na mysli, jak mluvil Ježíš kdysi v Palestině. O tom píší bibličtí vykladači a napsali toho už hodně. Já mám na mysli řeč jako takovou. Tedy řeč, jakou lidé mluví mezi sebou, někdy třeba jenom sami pro sebe. Někdo ji má jako mateřštinu, jiný se ji musel učit.

Nenašel jsem si v žádné encyklopedii, kolika jazyky se mluví na světě vůbec – bojím se, že to není přesně spočítáno a je zapotřebí věřit odhadům odborníků. V našem světařstvu jsou desítky jazyků tzv. většinových a další desítky jazyků tzv. menšinových. Dost pochybuju, že by se nám podařilo najít člověka, který by řečí aspoň z jediného světařstva ovládal. Většina z nás většinu těch jazyků prostě nerozumí. Když je slyšíme, někdy poznáme, o jakou řeč jde, jindy se nám nepodaří ani to.

A teď se dostávám k otázce, kterou z těch řečí mluví Ježíš. Uznávám, že je to otázka a někomu může připadat závažná. Položili ji účastníci biblické hodiny – lidé moudří, sečtělí, znali Písem a jejich výkladů. Položili ji poté, co byla v Setkávání otištěna úvaha dvorního rady Petera Karnera o nepochopitelnosti a nepopsatelnosti děje, který nazýváme zmrtvýchvstání. S nadsázkou a laskavou ironií autor psal o lidech, kteří si v prostředí sousedního velkoměsta (Vídne) povídají o posledních věcech člověka – a do tohoto prostředí zařadil také Ježíše, jenž při zmrtvýchvstání ty lidi osloví. Podle spisovatele je osloví jejich řečí – vídeňským nářečím.

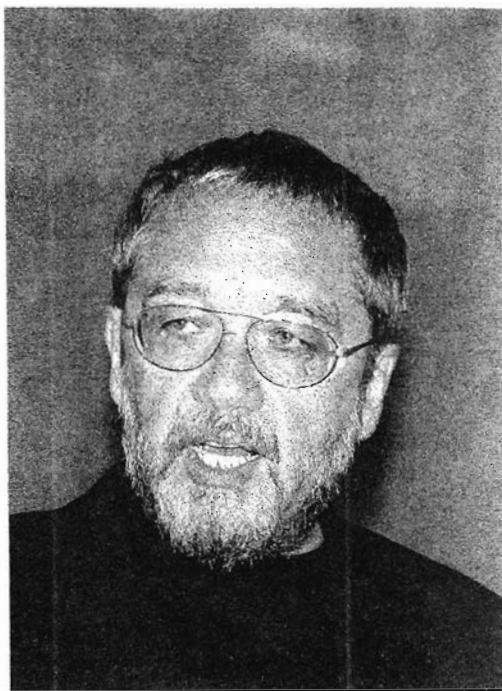
To ovšem představovalo obtíž pro překladatele. Nepochybně se patří překládat spisovnou němčinu do spisovné češtiny. Ale jak překládat dialekt vídeňských předměstí? Zakrýt, že jde o nářečí, a držet se slovníku a mluvnických pravidel spisovné řeči? Mluvnicky by to nebyla chyba, překladatelsky by to chyba asi byla, profesionálové radě. I rozhodl se překladatel neprofesionál zkusit aspoň náznakem napodobit nářečí, jímž se kdysi mluvilo v Brně. Nárok na přesnost takový překlad vznášet nemůže a nesmí; to by překladatel buď musel sám druhdy v minulosti mluvit hantecem, nebo mít odborného konzultanta. Avšak ukázalo se, že i pouhý náznak znepokojil ty nepochybně nejpoučenější čtenáře. Ježíš promlouvající česky – kralicky či ekumenicky – no budiž. Ale že by snad hovořil jako kdokoli mezi Komárovem a Cacovicemi? Ten otazník je veliký a jistě bychom jej mohli udělat ještě větší, pokud bychom se odvážili vyhlédnout až za hranice okresu Brno - město.

Je s podivem, že někteří už takovou odvahu měli. Z lidové aramejštiny, kterou prý mluvil pozemský Ježíš, přeložili jeho slova do lidové řečtiny. Odtud třeba do lidové staroslověnštiny – a že si to ten Konstantin musel kdysi v Benátkách těžce obhajovat; dokonce se zdá, že se mu zmíněnou obhajobou stejně nepodařilo přesvědčit odpůrce. Těžko se nám podaří vyjmenovat jazyky, do kterých byla slova Pána Ježíše přetlumočena, někdy jistě zdařile, někdy možná méně – ale vlastně téměř všechno, co řekl (až na velmi nepatrné výjimky) máme k dispozici „jen“ jako překlad jeho slov – do některé „jiné“ řeči.

Až dodnes však shledáváme, že jeho řeč je pro mnoho lidí velmi přesvědčivá. Uvěřili mu a další se k nim znovu a znovu přidávají. Nepochybně k tomu patří, že mu porozuměli. Jeho řeč není „cizí“, je to řeč pro lidi. Je to řeč pro lidi nejrozmanitějšího původu a společenských vrstev, nejrozmanitějších národů a jazyků; je jich bezpočtu. Netroufám si proto potvrdit, že by Pán Ježíš nemohl mluvit přesně stejnou řečí jako třeba pracovníci Ústavu pro jazyk český, nebo třeba jako zaměstnanci pohřebního ústavu v Brně. A i kdybych si myslel, že to nejde – stejně se mi nepodaří mu to zakázat.

A

B

C

Setkání dětských chrámových sborů u sv. Augustina

Kdo nepřehlédl pozvání na toto setkání v našem dubnovém čísle a k Augustinu zašel, rozhodně nelitoval. Určitě taky bude souhlasit s tím, co nám napsala mladá katolická maminka, která se se svými dětmi setkání sborů již po několik let zúčastňuje.

....Ten den nás čekalo velice krásné setkání s evangelickým knězem Leonardem z Angoly, t.č. působícím na Vysočině. Leonardo na nás dýchl svým jemným temperamentem a přiblížil nám svou zemi, svůj lid a svou rodinu bezprostředním způsobem. Zaujalo mne poněkud jiné postavení ženy, zejména na venkově, vyšší počet dětí v rodině, skromnější život. Uvědomila jsem si, že muž a žena v Angole vědí zcela jasně, kde je jejich místo, mají rozdělené role, znají svoji hodnotu a tudíž nemusí řešit emancipaci, diskriminaci žen, jejich postavení ve veřejném životě a podobné problémy naší „vyspělé společnosti“. Setkání s Leonardem muselo zbourat všechny náboženské i národnostní překážky snad každého přítomného.

Celé sobotní odpoledne mělo opravdu ekumenického ducha, cítili jsme se vedle sebe dobře, ať už jsme byli z kterékoli církve. Bylo to setkání člověka s člověkem a bylo v dobrých rukou evangelických bratří zejména v závěru, kdy jsme se spojili při společné bohoslužbě v evangelickém duchu.

Jana Záleská

K fotografiím na předchozí stránce:

A - Dne 25. března při sborovém vzdělávání jsme blahopřáli ThDr. Josefu Veselému; dne 9. března se ve výborné kondici dožil 88 let. Sborové vzdělávání se koná každý měsíc mimo prázdniny za účasti 15-20 posluchačů. Během devíti let bratr Veselý probral mnoho zajímavých témat od řeckých a křesťanských filosofů, historie křesťanství, vyznání víry, dogmata římskokatolické církve, Islám, Buddhismus až po aktuální témata jakými je ekumenismus, křesťan a umění, problém sekt, Mormoni, terorismus, prorok Visarion a další.

B - Dne 7. dubna sbor Brno I navštívil senátor Mgr. Zdeněk Bárta, z Litoměřic - po bohoslužbách mluvil o svém pohledu na současnou politickou situaci, viz Setkávání č. 5.

C - Dne 14. dubna v Komenského kostele proběhla Skautská neděle. Na fotografii mezi dorostem je Ing. Jaroslav Černý zvaný "Ursus", který na podzim 1990 založil chlapecký oddíl evangelického skautu. V roce 1998 předal vedení oddílu Marku Balášovi zvanému "Čiča" a sám se stal vůdcem skautského střediska v Brně, které aktivně vede dodnes.

D, E - Dne 28. dubna nové staršovstvo sboru Brno I složilo svůj slib. Po bohoslužbách se sešlo na faře k besedě se seniorem Pavlem Kašparem. Zleva na fotografii D: Mirka Priknerová, Rut Hanáková, Dan Navrátil, senior Pavel Kašpar, Pavel Bureš; na fotografii E: Vít Rybářík, Pavel Vojtišek, kurátor Blahoslav Šimek, Stanislav Dvořák a Dušan Marek.

foto a text: J. Franců

Návštěva Basileje

Nechce se tomu ani věřit, ale letos na podzim uběhne již 11 let od návštěvy první malé delegace čtyř členů basilejského sboru Francouzské reformované církve u nás v Brně. Z nenápadných začátků se vyvinul hluboký přátelský vztah, který je jako štafeta předáván dál a stále trvá, přestože mnozí, kteří stáli na jeho počátku, se odstěhovali jinam, nejsou již v činné službě atd. Každý rok se od té doby pravidelně setkáváme střídavě buď v Basileji nebo v Brně při společných česko-francouzských bohoslužbách, rozhovorech, společném programu. Bylo uskutečněno několik recipročních zájezdů, vyměnily se pěvecké sbory, z basilejské strany je nabízena možnost společné zimní rekreace a letního tábora, dvě rodiny naopak přijely k nám na letní pobyt na Blažkově.

8. května brzy ráno jsme plně obsazenými čtyřmi auty vyjeli na tisícikilometrovou cestu do Basileje, kam jsme, s přestávkou ve Špýru spojenou s letmou prohlídkou města s jednou z nejstarších německých katedrál, dorazili po sedmé hodině večer. Na německo-švýcarských hranicích na nás čekali naši hostitelé a s nimi jsme odjeli do jejich domovů. Ve čtvrtek v den nanebevzetí Páně je ve Švýcarsku svátek. Auty, vlakem, pěšky z Augstu podél Rýna, na kolech (mládež) jsme se vydali do Rheinfeldenu, kde se v kostele německé reformované církve konaly bohoslužby. Kázala sestra farářka Olga Tydlitátová na text ze Skutků apoštolských 1,1-11. Zpívali jsme písně, které jsou jak v našem, tak ve francouzském zpěvníku, a to: Aj, Pán kraluje, Vy všichni Pánu sloužíci, Tebe Bože chválíme. V závěru byla vysluhována Večeře Páně.

V pátek dopoledne jsme měli volný program a odpoledne nás ve sborovém domě čekalo velmi milé setkání s prof. Janem Milíčem Lochmanem. Prof. Lochman byl po dvě období zvolen rektorem basilejské university. Oslavil v nedávné době 80. narozeniny a ve švýcarském tisku se k této příležitosti objevila řada článků. Ačkoliv téměř 40 let žije v cizině, připadalo nám, že jsme s ním doma, tak živě se zajímá o dění u nás. Sám si velice cení kontaktů mezi Brnem a Basilejí a kdykoliv jsme do Basileje přijeli, tak se s námi vždy, pokud nebyl zrovna na cestách, setkal. Večer jsme pak navštívili Beyelersmuseum, kde je v této době instalována zvláštní výstava děl C. Moneta.

Větší část soboty jsme strávili v Alsasku. V Gunsbachu jsme si prohlédli muzeum Alberta Schweizera s velice zajímavým a zasvěceným výkladem paní, která nějaký čas strávila v Lambarené. Odtud jsme odjeli do Kaysersbergu – rodiště Alberta Schweizera a pak do Eguisheimu, půvabného starobylého městečka s hrázděnými domy. V podvečer uspořádali basilejští přátelé společné setkání v prostorách sborového domu, kde se opět, stejně jako při všech společných procházkách či výletech, živě diskutovalo o sborových, soukromých, národních i nadnárodních tématech.

V neděli dopoledne jsme se zúčastnili bohoslužeb v kostele sv. Leonarda, na kterých se aktivně podíleli bratr farář Jiří Gruber a sestra farářka Olga Tydlitátová – kázal bratr farář Jörg Scheibler na text z Janova evangelia 7, 11, zpívaly se opět společně známé písně Srdce k srdci, spěšte spolu, Tebe Bože chválíme a Vstříc tobě Bože celá země plesá. Paralelně s bohoslužbami v kostele, se konala, tak jako u nás, nedělní škola, kde francouzsky mluvící mládež z naší delegace dětem pověděla o Brně, naší zemi, Janu Husovi a reformaci u nás. Od basilejských dětí jsme dostali kabelu malých dárků pro děti z naší nedělní školy. Po krátkých zdřavicích v Centru jsme odjížděli plni dojmů domů.

Farář Jörg Scheibler výstižně vyjádřil ve svém kázání i naše pocity: „...jednota, kterou nám křesťanům Ježíš nabízí (jednota víry), nezná hranice. Jednota je potřebná nejen uvnitř našich křesťanských sborů, ale měli bychom ji rozšiřovat i za hranice konfesí, jazykových a kulturních oblastí. Je proto důležité, aby oba naše sbory nadále intenzivně pečovaly o své kontakty. Naše vzájemná setkávání nemají mít pouze běžný folklórní charakter, ale našimi kontakty bychom chtěli ukázat, že navzdory jazykovým, tradičním a kulturním rozdílům jsme sjednoceni ve své společné víře...“

Marie Matoulková

domácí pobožnost

Jan 12,14: Ježíš našel oslátko a posadil se na ně.

Velikost v nízkosti? Vznešenost v lehkovážnosti? Svatost v lidskosti? Král na oslu?

Proč zrovna osel? Tvrdohlavé zvíře. Starocírkevní vykladači, když čtou některé biblické texty jako alegorii, spatřují v něm podobnost církve. To, na čem přijíždí Ježíš Nazaretský, to je církev. To jsme my - to je něco z nás, kus našeho života.

Církev je jako osel, co těžko může konkurovat jiným vehiklům moci. Žádný rozumný mocipán by si ji nevybral, aby mu dopomohla k slávě. Všem politikům by mělo být zřejmé, že tudy cesta nevede. A zároveň církev by se měla jednou provždy zříci toho, že by na svém hřbetě někoho vynesla do úřadu světské moci. Každý ví, že osel není použitelný do boje, nehodí se pro válku, není a nebude poslušný vojenských příkazů, nemá rychlost ani ladnost pohybu. Naopak je kontrastem všem představám o moci a slávě. Značí chudobu, tichost a nenásilí: „... pokořený, jede na oslu, na oslátku mladém...“ (Za 9,9).

Církev by mohla být daleko spíš jako nosič břemen. Jako soumar. Jako to, na co lze hodně naložit. V Palestině se vždy osel používal a používá jako nosič všeho možného a jako dopravní prostředek. Podobně církev - je průměrný dopravní prostředek s velkým nosičem. Mohla by tu být k tomu, aby vůbec člověk někam došel, aby se mohl vydat na cestu takový, jaký je, se vším co má, aby to měl jak a na co naložit a jít. Na svém hřbetě by sám všechno neunesl, postával by daleko víc na místě. Církev by snad mohla pomoci člověku uskutečnit jeho pravé poslání, to, k čemu byl stvořen - být vpravdě člověkem a spolu-lidí, ve vztahu s druhými spolu-nést. Mohla by snad i nabídnout svůj hřbet k tomu, aby nesla a předávala to, co je pro život podstatné a vzácné, i když to už není ani tak její starost, to je víc starost toho, kdo si tenhle nespolehlivý vehikl zamiloval, vyvolil a osedlal.

Způsob, jakým si Ježíš osla, oslici nebo oslátko vyhlédl, nám také napoví. Synoptičtí evangelisté o tom docela podrobně a zdůrazněně vyprávějí, jak oslici sháněli: Ježíš je pro ni poslal napřed do nejbližší vesnice, předpokládal, že by tam někde mohla být k dispozici. Ostatně, co by to bylo za vesnici, kde by tenhle dobrý nosič neměli. Oslice patřila k běžnému životu, ke každé chalupě, nebyla nijak vzácná, všude jí bylo třeba ke každodennímu provozu. To, nač se Ježíš posazuje, není ničím výjimečné, není sváteční, je to samozřejmá součást našich domovů, každý by to mohl dát k dispozici ze své výbavy. Kristus dosedá na to, co mu můžeme nabídnout k jeho cestě, když on nás nalezne.

Nalezne oslátko! Možná mladé, nezkušené, na kterém ještě nikdo neseděl. Bylo tam uvázané dosud jen tak pro krásu, dosud nikdo neuvažoval o jeho užitečnosti, o jeho přínosu pro celý dům. Pro jeho majitele bylo až překvapivé, že je někdo vůbec může k něčemu smysluplnému využít. A ono přináší světu Krista! Kdyby to jeho majitel věděl dopředu, jistě by se snažil nabídnout to, za které se může zaručit - nějakého vospělého, zkušeného osla, nebo třeba vznešenější zvíře. Kristus si nechal odvázat to, co bylo nutné nespolehlivé, co si nemohlo zakládat na výcviku, drezuře, zkušenostech. Bůh v nás hledá to, co se nemůže vykázat ostríleností, mazáctvím, rutinou, dosedá na to, co je nehotové, někdy odstavené mimo naši pozornost. Bůh až nepochopitelně riskuje, když s námi začíná.

„Ježíš našel oslátko a vsedl na ně. Jak je psáno: Neboj se, dcero Sionská, hle, král tvůj přichází, sedě na oslátku“ (J 12,14-15). Neboj se, On ví, co dělá, když vsadil ve svém ponížení na cosi tak nespolehlivého. Neboj se toho nechat se nalézt. Začíná tím cestu, která sice nevede na trůn, a přece po ní jde Král králů, není to cesta úspěchu, míří na Golgotu a přece... má jedno mocné zaslíbení, kterého se dočteme už v 1.knize Mojžíšově (49,11n). „Své oslátko si přiváže k vinné révě, mladé své oslice k révo. Oděv svůj vypere ve víně, háv knížecí v krvi hroznů. Oči bude mít tmavší než víno, zuby bělejší než mléko.“

Pane Ježíši Kriste, díváme se tomu, že bychom my mohli být tvým nástrojem, že bychom právě my mohli tebe vnášet do světa. A přece prosíme, zbavuj nás strachu být při tvém díle, být s tebou ve tvém ponížení a být s druhými. Amen.

Pro Setkávání napsal Jakub Keller, farář v Horní Čermné.

společenská kronika

Brno I

1.6.	Miroslav Bureš	30 let
1.6.	Marie Kučerová	80 let
2.5.	Emílie Petrová	93 let
3.6.	Hana Tajovská	30 let
9.6.	Marie Běťáková	93 let
12.6.	Rudolf Burian	88 let
12.6.	Marta Klobásová	70 let
17.6.	Ludmila Udatná	75 let
19.6.	Helena Evinichová	60 let
21.6.	Věra Lesná	80 let
21.6.	Milena Veselá	88 let
23.6.	Lydie Šmídová	60 let
24.6.	Jaroslava Petru	60 let
25.6.	Miroslav Hrabovský	20 let
27.6.	Pavel Havíř	50 let
30.6.	Jana Kultová	30 let

V dubnu byly pokřtěny:

- 14.4. Kristýna Kultová, nar.1999
14.4. Kamila Kultová, nar.2001

V dubnu jsme se rozloučili:

- 19.4. Zdeňka Dvořáková, nar. 1914
30.4. Vlastimila Doláková, nar. 1919

Brno II

1.6.	Marta Mikulášková	93 let
1.6.	František Kašík	88 let
2.6.	Vojtěch Kompiš	76 let
3.6.	PhMr. Petr Pikna	70 let
4.6.	Františka Indráčková	93 let
4.6.	Arnošt Bohatý	75 let
5.6.	Ján Revalo	77 let
7.6.	Bohuslav Závodský	93 let
8.6.	Jindřiška Procházková	79 let
9.6.	Míla Uchytlová	83 let
11.6.	Ing. Ladislav Hájek	70 let
14.6.	Radoslav Maška	83 let
18.6.	Miroslav Vaněk	80 let
22.6.	Ludmila Pospíšilová	90 let
23.6.	Jiřina Všetická	88 let

V dubnu jsme se rozloučili:

- 18.4. MUDr. Oldřich Pavlinec, nar. 1920
26.4. Ing. arch. Oldřich Zvolský, nar. 1946)

ze sborů ČCE

Brno Židenice Jílkova 74

Farní úřad Konečného 6, tel 48538108
Bohoslužby - neděle 9 hod, 23. 6. dětské
bohoslužby na závěr školního roku
Biblická hodina - čtvrtek 19 hod
Starší děti - úterý 15,30 hod
Mladší děti - středa 16 hod
Mládež - úterý 19 hod

O posledním dubnovém víkendu navštívili židenický sbor hosté z partnerského sboru z Ridderkerku v Holandsku. Sobota byla věnována prohlídce historických památek Olomouce,

večer sborové setkání s diskusí o euthanasii. Po nedělních bohoslužbách návštěva v Diakonii a pak program v hostitelských rodinách. Vzájemné návštěvy obou sborů trvají již deset let.

Brno Husovice Netušilova 26

tel. 45212420
Bohoslužby - neděle 9 hod
Biblická hodina - čtvrtek 17,30 hod
Děti - pondělí 18,15 hod
Mládež - pondělí 19,30 hod

Konfirmace v Brně I

V neděli 9. června bude při bohoslužbách v Komenského kostele, které začínají v 10 hod., konfirmováno deset mladých bratří a sester, kteří se ke slavnostnímu vyznání své víry připravovali dva roky během konfirmačního cvičení. Součástí přípravy byly také čtyři víkendové pobyty ve Strměchách a na Blažkově. V pátek večer se konfirmandé setkají se staršovstvem, které posoudí jejich připravenost k plnoprávnímu zapojení do života sboru. Konfirmováni budou: Bohumila Hájková, Martin Franců, Naděžda Fuxová, Jan Pacas, Vojtěch Ryšavý, Marek Kunderata, Alžběta Kunderatová a Adam Vtípil z Brna a spolu s nimi Dan Nykodým a Pavel Nykodým z Rychmanova.

30. synod českobratrské církve evangelické

byl rozvržen tak, aby se sešel v průběhu čtyř let ke čtyřem řádným zasedáním. Čtvrté – a tudíž poslední – je svoláno na 24.-26. května do Prahy. V českobratrském evangelickém kostele na Vinohradech má proběhnout setkání volených zástupců církve, jemuž minulá zasedání vedle běžného jednacího programu určila ještě navíc zvláštní téma. Název: Co od sebe navzájem očekávají sbory a kazatelé. Synodní rada ČCE a její poradní odbory se před zasedáním snažily shromáždit podněty a připomínky ze sborů a co možná je pro zasedání synodu připravit, pokud je vůbec možné tak rozsáhlé téma podrobněji zpracovat. Sám běžný program jednání synodu ovšem není ani tentokrát nijak stručný. Očekává se, že jednotlivá pracovní zasedání budou trvat dlouho do večerních hodin, až v neděli se nakonec má synod setkat pouze dopoledne k závěrečným službám Božím. Když sbory dávají svým poslancům mandát k rozhodování na synodu, mají je také doprovázet modlitbami o dar moudrosti, aby v odpovědnosti Pánu rozhodovali o správě církve nadějně.

ju

Vzdělávání

Celoživotní vzdělávání - to je dnes příkaz doby! A tak lidé hledají poznání ve všech koutech světa, na všech stupních škol, v knihách, ve sdělovacích prostředcích a kdoví kde jinde. Bohužel jen malá skupinka zájemců využívá blízký a bohatý zdroj poznatků na faře I. sboru, který nabízí bratr dr. Veselý každé poslední pondělí v měsíci. Témata jsou různá a vždycky zajímavá. V loňském školním roce proběhl seriál Řecká filosofie a křesťanství - dva pilíře vzdělanosti. Letošní program je věnován různým tématům, které většinou souvisejí s aktuálním děním ve světě: Historie ČCE. Masaryk a evangelická církev. Olympiáda v Salt Lake City, Církev Ježíše Krista posledních dnů (Mormoni). Cesta k Bílé hoře. Ježíš a Marilyn Monroe a další.

Bratr Veselý přednáší s humorem a lehkým nadhledem, především však s udivujícím rozsahem vědomostí. Přináší nové poznatky i tam, kde jsme se mohli domnívat, že už skoro všecko známe ze školních lavic (např. stavovské povstání a příčiny Bílé hory), ukazuje však na souvislosti a vztahy, o kterých jsme neměli ponětí. V tom je snad největší přínos jeho přednášek v dnešní premíře faktických informací, které si nelze uspořádat bez pochopení takových vztahů.

Děkujeme bratru Veselému za tento přínos i za milou pohodu, která jeho přednášky provází. Doufáme, že nám bude ještě dlouho a se stejným šarmem přednášet o minulých i přítomných podivuhodnostech tohoto světa. Současně zveme další bratry a sestry mezi nás. Nejbližší vzdělávání se koná v pondělí 24. června v 19 hodin.

V. a Z. Přikrylovi

Klub otevřených dveří

6. 6. - Co nejvíce potřebuji – sdílení

13. 6. - Dobrá matka – reálný cíl. MUDr. Jana Hájková

20. 6. - Poslední setkání před prázdninami – volné téma.

První setkání po prázdninách bude ve čtvrtek 19. září 2002

Výlet nedělní školy

V neděli 16. června se uskuteční výlet Nedělní školy do Kralic. Zváni jsou nejen děti s rodiči, ale úplně všichni, kdo mají o tento výlet zájem. Pojedeme autobusem. Odjezd je v 7.50 ze Zvonařky, stanoviště 44, směrem na Mohelno. Nazpět se budeme vracet vlakem a předpokládaný příjezd je kolem 18. hodin. Bližší informace a přihlášky u učitelů nedělní školy. Dobrou náladu a pěkné počasí s sebou! Výletu zdar! Učitelé NS

Křesťanský magazín z Brna

V neděli 23. června na ČT 1, přibližně v 15 hodin.

Rodina je jako loďka. Před deseti lety vzniklo v Brně Centrum pro rodinu a sociální péči. Jeho úkolem je podporovat život rodin a být průvodcem rodinám na jejich cestě k objevování vlastních sil a možností. Programy centra jsou orientovány hlavně na společně strávený čas celé rodiny. Druhý příspěvek bychom chtěli natáčet v Medžugorje a bude o tom, jak zde probíhá léčba drogově závislých. Na závěr je připravena biblická soutěž.

Evangelická akademie

nás zve na slavnostní bohoslužby při příležitosti ukončení studia budoucích sociálních pracovníků, zdravotních sester, ošetrovatelek a ošetrovatelů. Bohoslužby se konají v pátek 14. června v 10 hodin v Červeném kostele.

Sbor a modlitba

Křesťanský sbor žije různými aktivitami, některé jsou navenek vidět hodně, některé méně, jiné vůbec, a přesto mají svůj smysl a význam. Jednou takovou věcí je osobní modlitba. Víím, že na to mnozí nezapomínají za zavřenými dveřmi svého pokoje a asi ani netušíme, kolik věcí se může dít a je požehnáno díky těmto modlitbám. Ale pro chvíli, kdy se k modlitbě sejdou „dva nebo tři“ má Pán zvláštní zaslíbení (Mt18, 19-20). Nejvíce se nás jistě sejde k modlitbě při nedělních i jiných shromážděních, ale tam se připojujeme k modlitbě kazatele. Jistě je však dobré ztišit se i nad podněty více modlitebníků. Také proto jsme v Brně I před časem začali s modlitební chvílí v neděli v čase 9:40 – 9:55 v místnosti dětského klubu (o prázdninách v 8:40). Občas nás jsou tam opravdu dva nebo tři, ale čím dál častěji také nikdo. Myslím však, že přesto tento vyhrazený čas má svůj smysl pro modlitby především za sbor, ale i jiné. Možná, že vám to sešlo z mysli (tak, jak to sešlo z týdenního programu sboru v Setkávání), nebo jste někdy přišli jen sami. Modlitba ale má skrze Pána svou moc (Jk5,16). Přijdete ?

(Začínáme obvykle čtením několika veršů z Bible, pak díky a chválami a nakonec prosbami).

Milan Ryšavý

koutek pro mládež

Zed'

Na nehostinné a skalnaté poušti žili dva poustevníci. Bydleli blízko sebe v jeskyních, které měly vchody naproti sobě.

Po létech modliteb a náročného odříkání jeden z nich dospěl k přesvědčení, že dosáhl dokonalosti.

Ten druhý byl stejně zbožný, ale také vlídný a přátelský. Zastavoval se na kus řeči s poutníky, kteří tudy občas procházeli, utěšoval a hostil ty, kdo se ztratili nebo byli na útěku. "Jenom ztrácí čas, který by měl věnovat rozjímání a modlitbě," myslel si první poustevník. S častými, nicméně drobnými pochybeními toho druhého prostě nemohl souhlasit.

Aby mu nějak viditelně naznačil, kolik mu ještě schází do svatosti, rozhodl se, že ke vchodu své jeskyně položí kámen pokaždé, když ten druhý něco zanedbá.

Za několik měsíců před jeho jeskyní stála vysoká šedá kamenná zeď. A on zůstal zazděný uvnitř.

Někdy ve svém srdci stavíme zdi z maličkých kamínků nevole, zlosti, mlčení, nevyřešených problémů a zachmuřenosti. Naším nejdůležitějším úkolem je zabránit tomu, aby kolem našeho srdce stála zeď. A především se musíme snažit, abychom se nestali "dalším kamenem" ve zdi někoho jiného.

Lov kachen

Jeden mladý Ind se vydal na lov kachen. Jeho jedinou zbraní byl oštěp. Na břehu řeky tedy posbíral několik kamenů a ze všech sil se snažil nějakou kachnu zasáhnout. Mířil především na ty, které se neopatrně usadily na břehu.

Kameny s hlubokým žblunknutím dopadly do vody. Jen dva z nich ještě před pádem do vody zasáhly cíl.

Mladík se vracel do města s dvěma kachnami ve vaku a posledním kamenem v ruce.

Poblíž tržiště ho zastavil zlatník. S údivem zvolal: "Ale to, co držíš v ruce, je diamant! Má cenu alespoň tisíce rupií!"

Mladík zbledl jako stěna: "Já hlupák! Bylo jich tolik a všechny jsem je naházet do vody kvůli dvěma kachnám. Kdybych se na ně byl lépe podíval, byl by ze mne boháč. Ale teď už je odnesla voda."

Každý náš den je jako drahocenný diamant. Jde o to, abychom si toho všimli a nepromarnili ho "lovem".

Nabídnout přátelství tomu, kdo chce lásku, je jako dát chleba někomu, kdo umírá žízní.

Španělské přísloví

čce za války

Lubomír Balcar, farář v Praze-Střešovicích, jako redaktor Kostnických jisker měl ostré spory s německými tiskovými orgány. Byly konfiskovány i citáty z bible. Cenzura tvrdě omezovala tisk i církevní projevy. Vydávání náboženské literatury až na Československý kalendář a Evangelickou ročenku bylo zastaveno. Fondy určené sociálním a školním účelům byly zabaveny. Byl nedostatek biblí a Nových zákonů.

Přes veškerou perzekuci účast členů na bohoslužbách rostla. Nedělní škola, tj. práce s dětmi, a práce s mládeží, která byla před válkou organizována na spolkovém základě, se stala součástí sborového života. Výklad biblického poselství přinášel v těžkých válečných letech mravní posilu. Shromáždění církve se stala jediným veřejným místem, kde slovo Písma mluvilo o vítězství pravdy nad lží, lásky nad násilím a spravedlnosti nad bezprávím.

S otázkou, zda je s křesťanstvím a Kristovým přikázáním milovat nepřátele slučitelný v letech války politický zápas o svobodu, se obrátil člen vinohradského sboru Rostislav Korčák na profesora dr. Františka Žilku. Odpověděl mu, že pro křesťana je samozřejmou povinností bojovat všemi prostředky a do všech důsledků proti nacismu. Rostislav Korčák byl ideově ovlivněn J.L. Hromádkou a rozhodl se jako novinář vydávat vlastní časopis nazvaný Český kurýr, v němž by informoval o pravém stavu událostí a čelil tak nacistické propagandě. Spolupracoval s ním ing. Miroslav Satran, kterého znal ze společné práce ve sdružení československé mládeže evangelické na Vinohradech, a další členové vinohradského sboru: Václav Satran, Karel Bakos, Josef Filipi a zřejmě i další. V bytě evangelického faráře na Žižkově Vladimíra Čapka se seznámili a později navázali úzkou spolupráci s dalšími evangelíky - Miloslavem Kohákem, Rudolfem Marešem, Jaroslavem Valentou, ing. Friedlem. K víře v Boha i ke své příslušnosti k ČCE se vždy znova a zvláště ve vypjatých situacích hlásil kapitán Václav Morávek. Zahynul při přestřelce, když chtěl zachránit přítele. Výrazně se podílel na odboji organizovaném z Londýna. Politického zápasu o obnovu Československé republiky se zúčastnil i farář v Telecím Otakar Kadlec, právě tak JUDr. Emil Lány se angažoval při politických jednáních a rozhodováních. Na samém sklonku války byl zatčen, vězněn a zahynul při náletu v květnu 1945.

Podle Otakara Kadlece nebyla pro křesťana účast na odboji věcí samozřejmou. Stála ho mnoho těžkých a bolestných bojů. Musel mít zdůvodněno ve jménu čeho, proti čemu a zač bojuje. Prostý věřící bratr vyjádřil tíhu a bolest duchovního zápasu křesťana v odboji slovy: „To je sestoupení do pekel.“ Podle svědectví Josefa Grni evangelická církev ve svých členech byla zapojena do odboje velmi čestným způsobem. Jména těch, kteří zahynuli, i jména těch, kdo se angažovali a dočkali se konce války, jsou zaznamenána v archivu synodní rady. Vydali svým postojem a obětí svědectví pravdě. My jsme ovšem zmínili jen některé z nich.

Právě tak, jako se ČCE postavila proti nelidskosti za války, protestovala proti veřejným popravám po válce. Jan Kučera, farář v Praze-Smíchově a farář Vladimír Čapek se svým žižkovským sborem se mimořádnou měrou podíleli na poválečné akci Přemysla Pittra a přátel Milíčova domu na záchranu dětí z německých koncentračních a československých internačních táborů. J.B. Souček, pozdější profesor nově otevřené Husovy bohoslovecké fakulty, protestoval proti násilí a hledal místo naší církve v nově utvářené poválečné společnosti. J.L. Hromádka ukončil své působení na theologické fakultě v Princetonu a vrátil se v r. 1947 k učitelské práci na fakultě v Praze. Pod vlivem jich obou rostla Nová orientace a poválečný zápas o odpovědnost křesťanů a tedy i ČCE za svět.

zprávy ze staršovstva

Brno I

Staršovstvo se nejprve zabývalo některými organizačními záležitostmi (dovolené sborových pracovníků, zajištění bohoslužeb o prázdninách, evidence sborového majetku atd.). Dále se hovořilo o přípravě konfirmační slavnosti a způsobu přijímání nových členů do sboru. Na návrh liturgické komise bude Setkání se Slovem a hudbou plánováno dvakrát v adventu a dvakrát v postním období. Staršovstvo bylo informováno o průběhu stavebních prací a přijalo návrh nájemní komise, která vybrala jako druhého nájemce firmu, které se zabývá prodejem dámské konfekce. Jednání s Evangelickou akademií o možnosti pronájmu uvolněných prostor po Britské radě nebyla dosud uzavřena. Sbor stále hledá pracovníka či pracovníci na úklid sborových prostor na Opletalově. Bylo vydáno stavební povolení na zřízení dvou obchodů se společným vchodem z Joštovy ulice. Stavební práce by mohly začít během prázdnin po ukončení přestavby bývalého kostelnického bytu na nové sborové místnosti. Připravuje se projekt na rekonstrukci plynového topení v Betlémském kostele. Synodu se jako poslanci našeho seniorátu zúčastní bratr farář a bratr místokurátor. Připravuje se konání evangelických bohoslužeb v německém jazyce v Komenského kostele. Na závěr byl vysoce hodnocen zájezd do Basileje a tlumočeny pozdravy z tohoto partnerského sboru.

jj

Brno II

Květnová schůze staršovstva se setkala s nutností usilovat o co nejúspornější nakládání s časem jednoho večera, který je pro schůzi vyhrazen, a obsah projednávaných záležitostí bývá mnohdy tak závažný, že by každé z nich jednotlivě bylo třeba věnovat víc času, než jeden celý večer. Zpráva o dění ve sboru si všimla podrobněji bohoslužebných shromáždění konaných už delší dobu pravidelně v domově důchodců a ústavu sociální péče. Podařilo se jim dát podobu shromáždění sboru i v tom ohledu, že k nim „zvenčí“ do domova nepřichází pouze kazatel, ale scházejí se také další členové sboru, kterým se podaří udělat si čas ještě i mimo neděli a kostel. Shromáždění v DD a ÚSP se v těchto letech účastní po pravidle víc sester a bratří, než tomu bývá v kazatelských stanicích.

V hospodářských přehledech bylo staršovstvo informováno, že je třeba usilovat o vytvoření peněžní rezervy pro případ nečekané události, která by vyžadovala okamžité čerpání prostředků na opravy. Budovy obytného domu i kostela zatím stále vykazují potřebu uvést do náležitého stavu ty části stavby a zařízení, jejichž opravy bývaly v desetiletích předlistopadových časů buď velmi, velmi nesnadné, nebo docela nemožné. Příkladem jsou vodovodní a kanalizační rozvody v části obytného domu, které bylo v uplynulých týdnech zapotřebí úplně rekonstruovat, aby obyvatelé a uživatelé domu nebyli v budoucnu snad omezováni v dodávce vody.

Staršovstvo se zabývalo dopisy členů sboru v záležitosti vystoupení dětí a mládeže před vánočními a velikonočními. Ukázalo se, že námětů k zamyšlení a rozhovoru, které odtud vyplývají, je mnohem víc, než bylo možné umístit do jednání schůze a vyslovit ve stručných odpovědích celého staršovstva jednotlivým pisatelům.

V plánu kazatelských prací se projevil nesnadný vliv toho, že v květnu a červnu je farář vázán hned několika celocírkevními povinnostmi; členové staršovstva tak na sebe berou rovněž službu předčitatelů služeb Božích, zejména v kazatelských stanicích.

Staršovstvo vzalo na vědomí rezignaci svého dlouholetého člena Ing. Ivana Procházky z kazatelské stanice v Kuřimi. Dopisem vyjádřilo poděkování za jeho usilovnou a odpovědnou práci pro sbor a církev, kterou jako presbyter našeho sboru vykonával.

jj

týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

18.30 - staršovstvo (10.6)

18.30 - staršovstvo (17.6.)

Úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická

19.30 - třicátníci (4.6.)

17.00 - dětský klub

19.30 - zvukové záznamy přednášek (18.6.)

17.00 - biblická hodina pro děti

18.30 - příprava nedělní školy

19.30 - mládež

Středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská

15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)

18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě

16.00 - konfirmační příprava II. ročník

18.30 - mladší mládež

18.15 - mládež

19.30 - starší mládež

Čtvrtek

9.00 - klub otevřených dveří

15.30 - vyučování dětí

16.00 - konfirmační příprava I. ročník

16.30 - příprava konfirmandů

17.00 - biblická hodina pro dospělé

Pátek

15.00 - náboženství – Rychmanov

16.00 - konfirmační příprava - Rychmanov

18.30 - zkouška pěveckého sboru Cantate

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka

(1.6., 15.6. a 29.6.)

Neděle

10.00 - nedělní škola pro děti

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

11.00 - setkání na faře při kávě a čaji

18.00 - pěvecký sbor mládeže Kůrovec

setkávání brněnský evangelický měsíčník

VYDÁVAJÍ SBORY ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ BRNO I A BRNO II.

Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. **Odpovědní redaktoři:** Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. **Na**

čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctírad Novák, Dr. Eva Šimková, Dr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci.

Registrováno pod číslem MK ČR E 12109. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis lze objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky.

Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. **Adresa sboru ČCE Brno I:**

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. **Adresa sboru ČCE Brno II:** Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

REDAKČNÍ RADA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA se sejde v pondělí 6. 6. 2002 v 18.00 na faře Brno I.

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

červen 2002

2. června

1. po Trojici

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Dr. Josef Veselý
10.00 Kuř Jiří Malý
13.45 Tiš

9. června

2. po Trojici

10.00 ČK J. Gruber, O. Tydlitátová
konfirmace, VP
zpívá Cantate Domino

9.00 BD Jiří Malý
9.45 Tiš Jiří Malý

16. června

3. po Trojici

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Jaroslav Vitek
10.00 Kuř
13.45 Tiš
14.30 BD nedělní škola

23. června

4. po Trojici

8.30 BK Jiří Gruber, VP
10.00 ČK Jiří Gruber, VP
ukončení školního roku

9.00 BD Jaroslav Vitek
9.45 Tiš

30. června

5. po Trojici

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová

9.00 BD Jaroslav Vitek

7. července

6. po Trojici

9.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Jiří Malý
13.45 Tiš Jiří Malý

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd – Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Tiš Tišnov
Kuř Kuřim